

[Vagn Bro.]

fessor, Dr. jur. Vinding Kruse, hvor han gør en ændret Opfattelse gældende af Bessiddelsesmomentets Betydning i Henseende til Selvtægt og i Henseende til Tyveri. Jeg vil tro, at det vil være rigtigt — derfor tillader jeg mig at sige det allerede paa nærværende Tidspunkt —, at vi i Udvalget kommer til at drøfte dette. Efter den gængse Opfattelse er det jo kun i det Tilfælde, hvor man forfølger in continenti, at man ikke vil kunne risikere en Straf; dér vil jeg være tilbøjelig til at mene, at Professor Vinding Kruse har Ret. Jeg tænker navnlig paa det Tilfælde, at man egenmægtigt tager en Ting, man i hvert Tilfælde har Grund til at tro er ens Ejendom, fra en Tyv, for derved maaske paa den eneste Maade at redde sin Ejendomsret; her bør der muligvis i Straffeloven indføres en Ændring.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig og selvfølgelig grundig og, for saa vidt det er foreneligt med Grundigheden, ogsaa en hurtig Behandling.

Pürschel: Jeg vil gerne begynde med at takke den højtærede Minister for de venlige Ord, som han ved Fremsættelsen, endda gentagne Gange, reddede til det i forrige Samling nedsatte Udvalg, og mere end at takke ham for Ordene vil jeg takke ham for Gerningen, for det store Hensyn, der ved Udarbejdelsen af Forslaget er taget til det Arbejde, der blev gjort i Udvalget i Fjor.

Det var jo saaledes, at Udvalget delte sig i 8 forskellige sammensatte Flertal og 15 forskelligt sammensatte Mindretal. Af de af Udvalget stillede Ændringsforslag har Ministeren taget de 99 og undladt at tage 6 — det er altsaa et meget ringe Tal, der ikke er taget med —, og i øvrigt er der af de af forskellige Flertal stillede Forslag medtaget 19, medens 52 ikke er taget med. Men af disse 52 hænger de 44 sammen med Spørgsmaalet Tugthus og falder altsaa, om jeg saa maa sige, med eet Slag. Af de forskellige Mindretalsforslag er der medtaget 49 — deraf er de 37 stillet af det socialdemokratiske Mindretal alene —, medens altsaa en Række Forslag, som er stillet af Mindretallene i øvrigt, ikke er medtaget. Jeg har ment, at disse Tal maaske kunde have nogen Interesse til Belysning af, i hvor høj Grad Forslaget her er paavirket af det Arbejde, der er blevet gjort.

Der er i „Ugeskrift for Retsvæsen“ fremkommet en Artikel fra Professor Krabbe,

som indeholder en Kritik af Forslaget, der paa en Række Punkter, tror jeg, maa erkendes at være berettiget. Men denne Artikel staar for mig, saa megen Pris jeg end sætter paa den, tillige som et Vidnesbyrd om, at hvor meget Arbejde man saa lægger i, og hvor megen Tid man saa tager sig, vil det dog aldrig være muligt at naa til Ende, om jeg saa maa sige, med Forslagets Behandling; og dette fører mig til at genopfriske den Betragtning, jeg allerede i Fjor gjorde mig til Talsmand for i Tilslutning til det da afholdte Møde i Kriminalistforeningen, at Rigsdagen nu bør bestræbe sig for at gøre sit Arbejde med denne Lov færdigt. Det kan jo gøres, uden at det i nogen Maade gaar ud over Forsvarligheden af Behandlingen eller ud over Rigsdagens Værdighed.

Det forekommer mig, at Trangen til en ny Straffelov her i Landet nu er saa stærk, at den overvejer langt Hensynet til det, der maaske kunde naas i Retning af Smaaforbedringer ved en fortsat langvarig Behandling af Forslaget. Derfor er jeg en Tilhænger af, at man skal søge at faa Forslaget hurtigt gennem Rigsdagen nu; men jeg vil dog her gøre den Bemærkning, at jeg tror, det vil være praktisk at lægge Vægten paa for Folketingets Vedkommende, at naa rask frem til anden Behandling og derefter at give nogen Tid mellem anden og tredje Behandling, saaledes at det ligesom kan sætte sig lidt og modnes lidt og maaske ogsaa give udenforstaaende Lejlighed til en kort Kritik, hvis der paa et eller andet Punkt skulde være Ting, som absolut bør rettes.

Dernæst vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger, først om Forslagets almindelige Del.

Den kriminelle Lavalder er sat op fra 14 til 15 Aar. Det var ikke uden Betænkkelighed, at man fra vor Side gik med dertil; men de Udtalelser, der kom fra Københavns Politi, var afgørende, og der naaedes altsaa Enighed om det.

Dette medførte en Ændring ogsaa i Lovforslagets § 43, hvorefter vi satte Aldersgrænsen for de Folk, paa hvilke Ungdomsfængsel anvendes, ned fra 16 til 15 Aar. Jeg tror, dette er rigtigt ud fra den almindelige Betragtning, at man i Lovgivningen i det hele, men ganske særlig i Straffelovgivningen bør stræbe at have saa faa Aldersgrænser som muligt. Jeg tror, det er en upraktisk Ting at have Aldersgrænser, der bevirker en forskellig strafferetlig Behandling ved 14, 15, 16, 18, 19, 20 og 21 Aar. Man maa hellere samle det om 15, 18 og 21